

Sygn. akt VIII U 1801/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 stycznia 2017 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie: Przewodnicząca – Sędzia S.O. Jolanta Węs

Protokolant – st. sekr. sąd. Alicja Machnio

po rozpoznaniu w dniu 5 stycznia 2017 roku w Lublinie

sprawy T. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do emerytury i wysokość kapitału początkowego

na skutek odwołania T. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 19 listopada 2012 roku znak (...)

z dnia 17 listopada 2012 roku znak (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję z dnia 19 listopada 2012 roku i ustala T. G. prawo do emerytury od dnia 1 września 2012 roku;
2. oddala odwołanie od decyzji z dnia 17 listopada 2012 roku;
3. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. na rzecz T. G. kwotę 60 zł (sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII U 1801/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 19 listopada 2012 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił T. G. prawa do emerytury wskazując, że nie udowodnił on wymaganego 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Zakład nie zaliczył do pracy w takich warunkach okresu zatrudnienia od dnia 31 sierpnia 1972 roku do dnia 20 grudnia 1991 roku w (...) Przedsiębiorstwie (...), ponieważ wykazane w świadectwie pracy z dnia 31 marca 1988 roku stanowisko jest niezgodne z przepisami resortowymi oraz ze stanowiskiem wskazanym w kolejnym świadectwie pracy z dnia 20 grudnia 1991 roku (decyzja – k. 98 a.e.).

T. G. wniósł odwołanie od powyższej decyzji, domagając się jej zmiany poprzez przyznanie mu prawa do emerytury. Wskazywał, że w nieuwzględnionym okresie wykonywał prace w warunkach szczególnych (odwołanie – k. 2-3 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, argumentując jak w zaskarżonej decyzji (odpowiedź na odwołanie – k. 7 a.s.).

Ponadto decyzją z dnia 17 listopada 2012 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. ustalił T. G. kapitał początkowy. Do ustalenia wartości kapitału nie uwzględnił jednak okresu zatrudnienia od dnia 21 lipca 1972 roku do dnia 30 sierpnia 1972 roku w(...)P., ponieważ po wyjaśnieniu z tym zakładem pracy organ ustalił, że wnioskodawcy nie był w nim zatrudniony w powyższym okresie. Nadto wpis końcowej daty zatrudnienia w świadectwie pracy z dnia 16 października 1991 roku, zdaniem organu rentowego, budzi wątpliwość. Zakład nie uwzględnił także dochodów osiągniętych w 1988 roku w kwocie 52.388,00 złotych, ponieważ brak jest informacji, czego dotyczą składniki wynagrodzenia (decyzja – k. 7-8 a.k.).

W odwołaniu od tej decyzji T. G. wniósł o jej zmianę wskazując, że był zatrudniony w(...)P. od 1971 roku przez okres jednego roku (odwołanie – k. 11 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację jak w zaskarżonej decyzji (odpowiedź na odwołanie – k. 15 a.s.).

Postanowieniem z dnia 31 stycznia 2013 roku Sąd Okręgowy w Lublinie połączył sprawy z powyższych odwołań do łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia (postanowienie – k. 18 a.s.).

Wyrokiem z dnia 25 listopada 2014 roku, sygn. akt VII U 161/13, Sąd Okręgowy w Lublinie w pkt I zmienił zaskarżoną decyzję z dnia 19 listopada 2012 roku i ustalił T. G. prawo do emerytury od dnia 25 września 2012 roku; w pkt II zmienił zaskarżoną decyzję z dnia 17 listopada 2012 roku i zaliczył T. G. do ustalenia wartości kapitału początkowego okres zatrudnienia w(...) P. od dnia 20 sierpnia 1971 roku do dnia 20 lipca 1972 roku oraz wynagrodzenie uzyskane w (...) Przedsiębiorstwie (...) w P. za 1988 rok w wysokości 472.669,00 złotych; w pkt III oddalił odwołanie od decyzji z dnia 17 listopada 2012 roku w pozostałej części (wyrok – k. 96 a.s.).

W uzasadnieniu Sąd wskazał, że postępowanie dowodowe wykazało, iż wnioskodawca pracował w warunkach szczególnych w okresie nieuwzględnionym przez organ rentowy w decyzji z dnia 19 listopada 2012 roku. Rozpoznając odwołanie od decyzji z dnia 17 listopada 2012 roku Sąd wskazał, że końcowa data zatrudnienia w świadectwie pracy z dnia 16 października 1991 roku jest przerobiona, w związku z czym ustalenia oparł o zaświadczenia z dnia 16 października 2012 roku oraz z dnia 12 grudnia 2012 roku, wystawione przez (...) P.. Wynika z nich, że T. G. był zatrudniony w powyższym zakładzie od dnia 20 sierpnia 1971 roku do dnia 20 lipca 1972 roku, w związku z czym należało zaliczyć powyższy okres do ustalenia wartości kapitału początkowego. Ponadto należało zaliczyć również wynagrodzenie uzyskane za 1988 rok w (...) Przedsiębiorstwie (...) w P. w kwocie 472.669,00 złotych. Karta wynagrodzeń dotyczy wnioskodawcy, bowiem jest wypełniana w analogiczny sposób, jak pozostałe karty (uzasadnienie wyroku – k. 100-108 a.s.).

Apelację od powyższego wyroku wniósł organ rentowy, zaskarżając go w pkt I i II, wnosząc o jego zmianę. Odnośnie zaliczenia wnioskodawcy okresu zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) do pracy w warunkach szczególnych organ rentowy wskazał, że Sąd przeprowadził postępowania dowodowe w sposób pobieżny i chaotyczny, pomijając zeznania dotyczące pracy w porze zimowej. Ponadto wnioskodawca uzyskał uprawnienia do obsługi koparki dopiero od dnia 9 czerwca 1973 roku. Odnośnie zatrudnienia wnioskodawcy w (...) P. organ rentowy wskazał, że zaliczony przez Sąd okres od dnia 20 sierpnia 1971 roku do dnia 20 lipca 1972 roku nie był sporny. Z kolei wynagrodzenie wskazane na karcie 43 akt emerytalnych zostało przyjęte przez Zakład w wysokości 466.669,00 złotych. Organ natomiast pominął jeden, nie opisany składnik w kwocie 6.000,00 złotych (apelacja – k. 115-118 a.s.).

Po rozpatrzeniu powyższej apelacji, Sąd Apelacyjny w Lublinie wyrokiem z dnia 8 kwietnia 2015 roku, sygn. akt III AUa 91/15, w pkt I uchylił zaskarżony wyrok w punkcie I i częściowo w punkcie II w zakresie uwzględnienia T. G. do wartości kapitału początkowego wynagrodzenia uzyskanego w (...) Przedsiębiorstwie (...) w P. za 1988 rok w wysokości 472.669,00 złotych i sprawię w tym zakresie przekazał Sądowi Okręgowemu w Lublinie do ponownego rozpoznania; w pkt II uchylił zaskarżony wyrok w punkcie II w części dotyczącej zaliczenia T. G. do ustalenia wartości kapitału początkowego okresu zatrudnienia w(...)P. od dnia 20 sierpnia 1971 roku do dnia 20 lipca 1972 roku i umorzył

postępowanie; w pkt III przyznał adwokat B. K. od Skarbu Państwa kwotę 120 złotych tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną z urzędu wnioskodawcy (wyrok – k. 131 a.s.).

Odnosnie ustaleń dotyczących zatrudnienia wnioskodawcy w warunkach szczególnych Sąd Apelacyjny wskazał, że Sąd Okręgowy błędnie zakwalifikował wykonywane prace do prac wymienionych w wykazie A, dziale V, poz. 3 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku. Dział ten dotyczy bowiem prac wykonywanych w budownictwie i przemyśle materiałów budowlanych, podczas gdy T. G. był zatrudniony w przedsiębiorstwie wykonującym prace melioracyjne, a więc wymienione w dziale X, dotyczącym rolnictwa i przemysłu rolno-spożywczego.

Odnosnie rozstrzygnięcia dotyczącego uwzględnienia do wartości kapitału początkowego wynagrodzenia uzyskanego w (...) Przedsiębiorstwie (...) w P. za 1988 rok w kwocie 472.669,00 złotych Sąd odwoławczy wskazał, że Sąd I instancji pominął okoliczność, iż na karcie 43 akt emerytalnych brak było informacji dotyczących składnika wynagrodzenia w wysokości 6.000,00 złotych wykazanego w rubryce „inne”.

Ponadto Sąd Apelacyjny wskazał, że okres zatrudnienia w (...)P. od dnia 20 sierpnia 1971 roku do 20 lipca 1972 roku został uwzględniony w zaskarżonej decyzji i nie był przedmiotem odwołania, co trafnie podnosił apelujący. W związku z tym wyrok w tej części należało uchylić i umorzyć postępowanie wobec zbędności jego prowadzenia (uzasadnienie wyroku – k. 133-138 a.s.).

Po ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Okręgowy w Lublinie ustalił i zważył, co następuje:

T. G. urodził się w dniu (...).

W okresie od dnia 20 sierpnia 1971 roku do dnia 20 lipca 1972 roku był zatrudniony w (...)P. jako robotnik leśny – mechanik (podanie o przyjęcie do pracy w a.o. – k. 36 a.s., kwestionariusz osobowy w a.o. – k. 42 a.s., świadectwo pracy w a.o. – k. 44 a.s., pisma Nadleśnictwa P. – k. 81, k. 99 a.e.).

W dniu 31 sierpnia 1972 roku został przyjęty do pracy w Przedsiębiorstwie Państwowym (...) w P. na stanowisku pomocnika operatora. Od dnia 1 grudnia 1972 roku zostały mu powierzone obowiązki maszynisty maszyn melioracyjnych (angaże w a.o. – k. 42 a.s.).

W dniu 4 maja 1973 roku zdał egzamin i ukończył kurs maszynistów koparek drenarskich (...) W dniu 9 czerwca 1973 roku otrzymał uprawnienia do prowadzenia tego typu koparek (świadectwo ukończenia kursu w a.o. – k. 42 a.s., uprawnienia operatora nr (...) okazane na rozprawie – k. 94v, 154 a.s., odpis uprawnień w a.o. – k. 44 a.s.).

W okresie zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) do obowiązków wnioskodawcy należała obsługa koparki gąsienicowej (...) za pomocą której pracował przy dokonywaniu odwodnienia terenów podmokłych na placach budowy oraz łąk i pól. Kierownik nr 6 w P. wysyłał wnioskodawcę do wykonywania tych prac na tereny państwowych gospodarstw rolnych oraz posiadłości indywidualnych rolników w (...) M., O. i B.

Proces odwadniania polegał na wykopywaniu rowów, w których układało się plastikowy wąż melioracyjny lub rurki ceramiczne. Wnioskodawca wykopywał rowy o głębokości 2 metrów oraz długości do 1,5 kilometra, przy pomocy drenarskiej koparki wielonaczyniowej. Była to koparka z 4-metrowym wysięgnikiem, do którego były doczepione czerpaki. Czerpaki pobierały ziemię, którą następnie wyrzucała taśma boczna. Ponadto koparka (...) posiadała kosz metalowy, w którym pracowała osoba odpowiedzialna za układanie rur w wykopie.

W przypadku awarii koparki na teren wykonywanych prac wzywaniu byli mechanicy, którzy dokonywali napraw. Przy dokonywaniu przeglądu oraz bieżących napraw operatorzy pracowali wspólnie z mechanikiem, natomiast w przypadku dłuższych napraw oraz kapitalnego remontu maszyny operator przesiadał się na inną koparkę. Przerwy w pracy mógł być spowodowany również innymi czynnikami, takimi jak brak materiału. Wówczas wnioskodawca zajmował się konserwacją sprzętu.

Powyższe prace wykonywane były przez cały rok. Na niektórych terenach prace mogły być wykonywane tylko zimą z uwagi na zamarznąłą ziemię, w której sprzęt się nie zapadał. W takich miejscach z powodu podmokłego terenu niemożliwe było bowiem wykonywanie prac melioracyjnych w lecie. Natomiast w sytuacji, gdy z uwagi na zbyt niską temperaturę nie można było uruchomić maszyny, operatorzy wykorzystywali urlopy wypoczynkowe.

Praca wnioskodawcy zaczynała się od godziny 7:00 i często trwała do późnych godzin wieczornych. Wynagrodzenie wypłacane było akordowo. Wnioskodawca narażony był na hałas oraz działanie smarów stosowanych w eksploatacji sprzętu (zeznania wnioskodawcy – k. 54v, 94-94v, 153v-154, 236 a.s., zeznania J. C. – k. 72v-73, 93v, 185v-186 a.s., zeznania K. J. – k. 73, 93v-94, 186-187v a.s., zeznania A. D. – k. 235v a.s., zeznania J. M. – k. 236 a.s.)

Z dniem 1 lipca 1991 roku T. G. zostało powierzone stanowisko dozorecy (angaż w a.o. – k. 44 a.s.).

Stan faktyczny w niniejszej sprawie został ustalony w oparciu o wskazane wyżej dowody z zeznań wnioskodawcy i świadków, a także na podstawie dokumentacji, w tym akt osobowych z okresu zatrudnienia wnioskodawcy w spornych okresach.

Oceniając zeznania świadków należy wskazać, że J. C., K. J. oraz A. D. pracowali wspólnie z wnioskodawcą jako operatorzy ciężkiego sprzętu gąsienicowego. Dzięki temu mogli dokładnie opisać czynności, jakie wykonywał wnioskodawca w trakcie pracy w Przedsiębiorstwie (...). Wskazali, że w celu wykonania odwodnienia wnioskodawca pracował na koparce wielonaczyniowej, a jego praca polegała na wykonywaniu precyzyjnych wykopów. Ich relacje pozwoliły ponadto ustalić, że prace trwały przez cały rok, ponieważ na niektórych terenach mogły być wykonywane tylko w zimie. Świadkowie zgodnie twierdzili również, że w przypadku dłuższych awarii sprzętu operatorzy przesiadali się na inne koparki. Świadek J. M., także zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) jako mechanik, potwierdził dodatkowo, że wnioskodawca nie zajmował się naprawą koparek i wykonywał tylko prace przy zakładaniu urządzeń melioracyjnych. Wskazał także, że w przypadku przestojów w pracy w zimie wykorzystywano urlopy wypoczynkowe. W okresie letnim nikt bowiem nie przebywał na urlopie.

Zeznania świadków w ocenie Sądu należało uznać za wiarygodne. Dodatkowo warto zaznaczyć, że K. J., podobnie jak A. D. zostało ustalone prawa do emerytury wcześniejszej na podstawie prawomocnych wyroków Sądu Okręgowego w Lublinie, odpowiednio z dnia 10 czerwca 2015 roku, sygn. akt VII U 367/15 oraz z dnia 8 maja 2012 roku, sygn. akt VII U 1341/12.

Podczas ustalania stanu faktycznego Sąd pominął zeznania M. Ł., która jest siostrą wnioskodawczyni. Świadek co prawda wskazała ogólnie, że wnioskodawca pracował w (...) w P. oraz w Przedsiębiorstwie (...), jednak nie potrafiła wskazać żadnych istotnych szczegółów odnośnie wykonywanej przez skarżącego pracy. Nie знаła również okresów, w jakich wnioskodawca pracował w dwóch powyższych zakładach.

Dowody z dokumentów zostały uznane za wiarygodne, z wyjątkiem świadectwa pracy z dnia 16 października 1991 roku wystawionego przez (...) P.. Świadectwo to nosi bowiem ślady przerobienia daty końcowej zatrudnienia wnioskodawcy, tj. dnia 31 sierpnia 1972 roku. Okres zatrudnienia w Nadleśnictwie został zatem ustalony w oparciu o pozostałe pisma sporządzone przez Nadleśnictwo P. na potrzeby postępowania przed organem rentowym, a także w oparciu o dokumentację pracowniczą z okresu zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...).

Pozostała część dokumentacji, w tym przede wszystkim akta osobowe, pozwoliły sądowi ustalić okresy wykonywania pracy w charakterze operatora koparki drenarskiej. W aktach tych znajduje się potwierdzenie ukończenia kursu obsługi tego typu sprzętu, a także angaż na stanowisku dozorecy od dnia 1 lipca 1991 roku. Akta osobowe nie zawierają natomiast żadnego dokumentu świadczącego o wykonywaniu przez wnioskodawcę pracy w charakterze mechanika.

Odwolanie od decyzji z dnia 19 listopada 2012 roku zasługuje na uwzględnienie, natomiast odwołanie od decyzji z dnia 17 listopada 2012 roku podlega oddaleniu.

Przechodząc do rozpatrywania pierwszego z powyższych odwołań należy wskazać, że zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2016 r., poz. 887, tekst jedn. ze zmianami) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat – dla mężczyzn oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27. Emerytura taka przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Według art. 32. ust. 2 cytowanej ustawy za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia.

Ponadto zgodnie z § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r., nr 8, poz. 43) okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Według § 3 cytowanego rozporządzenia za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia. Natomiast § 4 ust. 1 rozporządzenia stanowi, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

W niniejszej sprawie kwestią sporną była okoliczność, czy wnioskodawca w trakcie zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie (...) w okresie od dnia 31 sierpnia 1972 roku do dnia 20 grudnia 1991 roku pracował w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze. Na powyższą okoliczność przedstawił on przed organem rentowym ogólne świadectwo pracy z dnia 20 grudnia 1991 roku, które nie zawiera informacji o wykonywaniu pracy w takich warunkach.

Sąd Okręgowy wskazuje, że w myśl art. 473 ustawy z dnia 17 listopada 1964 roku kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2016 r., poz. 1666, tekst jedn. ze zmianami) sąd rozpoznający sprawę z zakresu ubezpieczeń społecznych, przy ustalaniu spornych okoliczności może korzystać z wszelkich środków dowodowych, w szczególności może on w celu sprawdzenia faktów niewynikających dostatecznie z treści przedłożonych do sprawy dokumentów przeprowadzić dowód ze świadków lub z przesłuchania stron. Regulacja ta ma pierwszeństwo przed instrukcyjną normą przewidzianą w § 2 ust. 2 powołanego rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku, zgodnie z którą okresy pracy w szczególnych warunkach stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów resortowych. Oznacza to, iż brak w świadectwie pracy informacji o tym, czy praca wykonywana była w szczególnych warunkach nie jest wiążący w postępowaniu sądowym i nie może powodować negatywnych konsekwencji dla pracownika w sytuacji, gdy innymi sposobami wykaże, że faktycznie świadczył pracę w szczególnych warunkach. Takie stanowisko zgodne jest również z poglądami orzecznictwa, które stoi na stanowisku, że świadectwo pracy nie jest dokumentem urzędowym w rozumieniu art. 244 § 1 i 2 k.p.c., gdyż podmiot wydający to świadectwo nie jest ani organem państwowym, ani organem wykonującym zadania z zakresu administracji państwowej. Tylko dokumenty wystawione przez takie organy stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Natomiast świadectwo pracy traktuje się w postępowaniu sądowym jako dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c., które stanowi dowód tego, że osoba,

która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 14 grudnia 2004 roku, III AUa 2474/03, LEX nr 151770).

Mając na uwadze powyższy pogląd, a także wyniki postępowania dowodowego Sąd ustalił, że T. G., będąc zatrudnionym w (...) Przedsiębiorstwie (...) na stanowisku operatora, wykonywał prace przy zakładaniu urządzeń melioracyjnych, wymienione w wykazie A, dziale X. „W rolnictwie i przemyśle rolno-spożywczym”, poz. 1 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku, w okresie od dnia 9 czerwca 1973 roku (uzyskanie uprawnień do obsługi koparki drenarskiej) do dnia 30 czerwca 1991 roku (ostatni dzień przed przejściem na stanowisko dozorca), a więc łącznie przez okres 18 lat. Z powyższego okresu wyłączone zostały dni nieusprawiedliwionej nieobecności w pracy oraz urlopów bezpłatnych do dnia 30 czerwca 1991 roku w łącznej liczbie 22 dni, wskazanych przez organ rentowy w decyzji z dnia 17 listopada 2012 roku.

Tym samym Sąd uznał, że wnioskodawca spełnił wszystkie ustawowe warunki do przyznania mu prawa do emerytury wcześniejszej, w związku z czym w pkt I wyroku zmienił zaskarżoną decyzję z dnia 19 listopada 2012 roku i ustalił T. G. prawo do emerytury od dnia 1 września 2012 roku, tj. od pierwszego dnia miesiąca, w którym złożył wniosek o przyznanie prawa do świadczenia.

Odnosnie decyzji z dnia 17 listopada 2012 roku Sąd uznał, iż jest ona trafna. Należy przypomnieć, iż w wyniku jej wydania przy ponownym rozpoznaniu sprawy przez Sąd Okręgowy sporna okazała się kwestia możliwości ustalenia do wartości kapitału początkowego całej kwoty wynagrodzenia za rok 1988 roku w wysokości 472.669,00 złotych, zgodnie ze wskazaniem na karcie wynagrodzeń (k. 43 a.e.). Organ rentowy za wskazany rok przyjął w zaskarżonej decyzji wynagrodzenie w wysokości 466.669,00 złotych (wykaz dochodów – k. 5 a.k.). Sporna zatem pozostawała kwota 6.000,00 złotych, wymieniona na karcie wynagrodzeń za miesiąc luty, w rubryce „inne”.

Organ rentowy podnosił, iż nie ma informacji o pochodzeniu tego składnika wynagrodzenia, a zatem nie wiadomo, czy zostały od niego odprowadzone składki na ubezpieczenia społeczne. Tym samym nie można jej przyjąć przy ustaleniu wartości kapitału początkowego.

Sąd wskazuje, że wnioskodawca nie przedstawił żadnych dowodów mogących rozstrzygnąć powyższą, sporną kwestię. Na polecenie Sądu L. (...)w L. przesłał dane osób zatrudnionych w (...) Przedsiębiorstwie (...) w P. w 1988 roku, które według informacji z akt osobowych zajmowały się wówczas sprawami finansowymi, kadrowymi lub zajmowały stanowiska kierownicze. Spośród 29 osób wnioskodawca nie wskazał jednak nikogo celem przesłuchania na okoliczność pochodzenia kwoty 6.000,00 złotych wymienionej na karcie wynagrodzeń. Nie przedstawiono również innych dowodów na tę okoliczność.

W związku z powyższym Sąd uznał, iż zaskarżona decyzja z dnia 17 listopada 2012 roku jest prawidłowa i w pkt II wyroku oddalił odwołanie od niej.

O kosztach Sąd orzekł w oparciu o art. 98 § 1 i § 3 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu), do których zalicza się także wynagrodzenie reprezentującego stronę advokata. Zgodnie z art. 98 § 4 k.p.c. wynagrodzenie advokata regulują odrębne przepisy.

W niniejszej sprawie zastosowanie będzie miało rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 461, tekst jednolity). Zgodnie z § 12 ust. 2 tego rozporządzenia – w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 lipca 2015 roku – stawki minimalne w sprawach o świadczenia pieniężne z ubezpieczenia społecznego i zaopatrzenia emerytalnego wynoszą 60 złotych.

Tym samym zasadnym było zasądzenie w pkt III wyroku od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. na rzecz T. G. kwotę 60 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy w Lublinie, na podstawie powołanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § § 1 i 2 k.p.c., orzekł jak w sentencji wyroku.